

Pest, november 13.

Szinte fogadni mertünk volna, hogy ma valami jó újságot hallunk, mert a tisztelt képviselő urak 12 órakor tartandó gyűlésre hívtak meg.

És nem is csalódnánk, mert a Perczel Mór győzelmi hivatalos jelentés olvastatott fel, s miután a középponti vasut társaság segedelemérti folyamodását fél fülhegygyel meghallgatók, egészséges étvágygyal távoztak a nagy munka által elbágyasztott testeiknek pihenést és tápszert nyújtani.

Bizony isten szép életök van a mi képviselő urainknak!

Egész nap csak azt calculálják, hogy valyon igazán mitsem csináltak-e tegnap, s ha az este elteríti utcáink felett szürke takaróját, elmennek a követi casinoba élelményt szerezni lelkeiknek és olvassák a — bibliát.

És igazok van! Künn olly csipösen fuj a szél, mintha megpapkizták volna, esik is többnyire, mintha csak Windischgraczet akarná bosszantani, aztán az a képviselő terem olyan unalmas hely, mintha csak élceskedni akaró maszkokkal volna tele.

Jobb a követi casinoban.

Mi azonban — mind ezen unalmasságok mellett is — ha képviselők volnánk, bizony arra is rá gondolnánk néha, valyon mit gondolnak rólunk szerzte az országban? valyon hiszik-e, hogy élünk még, vagy azt gondolják, hogy meghaltunk? s felszólítanak azt az elnököt, kinek a felső dunai tábor annyira le van kötelezve, méltóztatnék üléseket tartani, s ha kellene öszveszedve egész bátorságunkat, és criminalis képet csinálva, a bizottmányt is megkerülnök, hogy hát engedje meg ülést tarthatni, mert Ludas Matyinak is megmondá már az anyja, hogy:

„Csak lendits valamit, mert hej nagy bűn a henyélés!”

Aztán nem is volna ám ez valami különös egy eset, mert az első francia forradalom felkorbácsolt szenvedélyei mellett is alkotmányt készített a francia gyűlés, sőt éppen azzal imponált a tömeg böszültségének, épp az által tudá vezetni a forradalmat és megtörni a királyság reactionarius törekvéseit, mert a mozgalom hullámlázása nem szédíté őt el, hanem bizton és szeldegésmént fölvel raká le az ár felett egyenként a nemzeti biztosság hidjának alapjait.

És ezt lehetné a mi képviselői házunk is.

Csernátóni.

Pest nov. 13. délután 4 óra.

Éppen most vesszük a második örvendetes hírt, melly azonban még nem hivatalos, s csak egy Oraviczáról érkezett bányásztiszt hiteleségén alapszik.

Szerinte Ara d vára be van véve. Az ellenség Berger vezérlete alatt a várból — hihetőleg éhségtől kényszerítve — kirohanást tett, s közte és a mieink közt ez által egy rendes csatára jött volna, mellynek következése lön, hogy Berger agyonlőve lett, az ellenség nagy része levágatott, más része elfogatott, a vár pedig ezek következtében a győzelmes magyarok kezében lenne.

Ez mindenesetre olly hír, mellynek telyesül-téről nem örömet kétkedik az ember.

Délutáni 4 órakor.

Bécsből két levél érkezett két különböző egyéntől, mind kettőben majdnem a részletekig egybehangzólag iratván, hogy a garázdálkodásokban határt nem ösmerő horvát katonákat, a bécsi polgárság a városból botokkal kiverte. Egy másik és nagyobb szerű eseményről is tudósít még az egyik levél, t. i. hogy Windischgracze seregében lázadás ütött ki a német és cseh katonaság közt, mellynek következtében az utolsók az elsők által lefegyverezettek volna.

Ennyi a jó hírekből mára csak elég volna, meglehet, hogy holnap mind rossz hírek jönnek, de ezeket — tőlünk legalább — olvasóink meg nem tudják.

Perczel Mór megverte Buricsot, s elfoglalá Fridaut Stajerben.

Derék fővezérünk látta, hogy az ellenségnek az ereje három oldalról központosittatik az ő megrontására, azért megelőzni akará őt, s tervét végre is hajta.

Folyó hó 5-kének éjjelén Csáktornyát biztosítva, megindult, a segédsapatokra váró ellenséget, mellynek főhadiszállása Fridauban volt, megtámadandó.

Az ellenség előőrseire csak hamar rá bukkánván, a tüzelés, egy a mieinkre épen nem kedvező helyen megkezdett, de seregeink vitézsége által rövid perczek alatt az ellenség megfutamtatásával végződött.

A falu előtt egy újabb csata volt, de az ellenségre nézve hasonló következménnyel.

Ekkor a faluba vonultak, és onnan kezdetek el erősen lödözni. A mieink azonban nem tréfáltak, hanem szuronyt szegezve rohantak a falura,

mellyet diadalmasan be is vettek, az ellensége über Hals und Kopf kergetvén.

A faluból tovább menni tanácsos nem vala, s azért az ellenség üldözése annyiban hagyatott, bár ez kedves Landsleutjaira 30 gránátot vetett vissza.

Embereink sem a vagyon, sem a személy bátorságát egy újjal sem sértették, s miután dicsőség-szomjukat kielégítették, diadalmasan vonultak vissza Csáktornyára, minthogy Fridau ránk nézve meg nem tartható positio.

Kitünőleg viselte magát ez alkalommal is Gáspár ezredes, az elődandárnak parancsnoka.

És kitünőleg viselték magukat a Hunyadiak, Szabolcsiak és Zrinyiek.

Fogolyá lön 47 vadász és olasz sorkatona, kik mindjárt honvédekké lettek, ezeken kívül néhány fogoly a közelebbi napokban fog Budapestre érkezni. Halottai számát az erdős és hegyes vidék miatt nem tudhatni.

A mi veszteségünk 1 halott, 3 nehéz és 12 könnyű sebesült.

Ezen diadal által az egész környék bátorsága ismét át van villanyozva. Azonban a győztes kis hadsereg az idő viszontagságaival dacolni tovább képes nem leend. Egy része csupa gatyába, más része vékony nyári ruhában s mindnyájan fohéremű nélkül vannak.

Ezért is a seregek mielőbb téli szállásra kellend vonulni, s ezt aligha nem a Murán innen. Letenyén s a vele szomszéd helyeken választandja, kivévén, ha segédsapatokat nyerve a Muraköznek az egyesült ellenség elleni megvédésére is képessé tétetik.

Chinában a gyermek anyja családi nevét örökli.

S ez igen böles intézkedés, a mennyiben t. i. minden ember saját mamája fia.

De miután nálunk Európában ez nincs ekként, szeretném tudni, mi joggal nevezetik Ferdinand és sógorsága és komasága Habsburginak, holott ollyan kevert és romlott Lotharingi vérű, mint a pinty?

Harmadik Károlyban a Habsburgok fi-ága kihalt, — leányát Maria Theréziát, Lotharingi Ferencz vette nőül, és így — ha igaz — ennek sarjadéka a jelenleg dicsőségesen uralkodó ház. A francziák ezt jobban tudták, mert 1792ben kedves királynéjukat Marie-Antoinettet mindig „La Lorraine,” nek nevezték.

A Lorrainekről pedig általában azt tartja a francia közmondás:

Lorrain

Vilain

Traire a Dieu

Et a son prochain.

E pontnál — lehetlen az időkre kisé visszat nem pillantanunk.

Mint őt Heine nevezi, fejtelten emlékü 16. La-

jos számtalanszor elolvasá 2. Jakab és 1. Károly angol királyok történetét, s ez utóbbinak Van Dyck által festett arcképe iróasztala előtt függött.

Ő felségét előérzetek borzongatták.

Különösen ama két körülmény ütött szeget fejébe, hogy 2. Jakab azért veszté el koronáját, mert elhagyta országát, 1. Károly pedig azért veszté el fejét, mert parlamentje és népe ellen háborut indított.

S ő még sem okult.

A mai világban pedig, ha ezeket hallja az ember, magától jő a kérdés: valljon Ferdinand birja-e Lajos Fülöp arcképét, olvassa-e gyakran 16. Lajos történetét, s borzongatják-e őt is némi előérzetek?

A hiszem: igen, — ha őt nem is, mert biz ő nem igen szokta rontani olvasással szeméit, s gondolkozással fejét, — legalább fenséges szárazdajkáját s praefectusát, a tulajdonképeni uralkodókat.

Hogy pedig okólni nem akarnak, félév óta minden tettük és szavuk, s a legutóbbi események igazolják.

Vagy talán azt hiszik, hogy okultak, s ekként okoskodnak:

„16. Lajos határozatlan és erélytelen volt intézkedéseiben, mi határozottak leendünk s erélyesek. 16. Lajosnak a forradalom vagy hadsereg élére kellett volna állni, ő egyikét sem tevő — mi hadsereget gyűjtünk, s atyai kegyelmességünkhöz képest városainkat agyon bombáztatjuk, 16. Lajosnak legnagyobb baja az volt, hogy Párisban francziák között élt, — de Bécs nem Páris, s a mi jó népeink nem francziák.“

Igaz Bécs nem Páris; mert ha csak egy kicsit az, császáraját falai közül el nem bocsátja, s most fején egy hajszál sem görbe; az is igaz, hogy a birodalom népei nem francziák, különben a birodalom neve már régen köztársaság volna.

De mindkettő nagyon útban van már: Bécs, hogy Párisra valjék, hol a császárnak rózsák többé nem teremnek, s mellynek falait igen, de szellemét lebombázni nem lehet, — s útban van az is, hogy a birodalom megérlelt népei köztársaságokká alakuljanak.

Ama ponton állunk, honan a visszalépés: szolgaság, az előrehaladás: egy szabad nép felvirágozása, — ama ponton állunk, honnan semmi diplomatai interventióra, pacificatióra, vagy békes utoni kiegyenlítésre nem nyílik út.

Marcziusban villámlott, octoberben dörgött, most az a kérdés; hol és mikor fog leütni?

Ott van egyfelől tizenkét millió jólléte, boldogsága, egy nemzet a legigazságosabb teren.

Másfelől egy despota, emberiséget és nemzetiséget lábbal tipró, szó- és esküszegő, s a pokol minden ördögével szövetkező romlott vérű Lotharingi faj. —

Az örök igazság szellemének e kettő között kell választania. Lehet-e itt kétség?

Igen, az örök igazság határozand, s eszköze, a halál, — Lamartine szavaival — egy kezében királyölő bárdot, a másban háromszínű zászlót tartva, bíró leend a monarchia és köztársaság, a rabszolgaság és szabadság, a nemzet multja és jövője között.

Sz. K. Pest főváros néhány tiszt- és képviselőihez!

Pest nov. 13.

Ad notam: Hires volt hajdan a nagy kunsági nagy ártány,

Még hiresebb ennél a Csökmei sárkány.

Figefik azok a Hajdu Nánási hivatalnokok, — de még bakafántosabbak sz. k. Pest főváros illető tiszt- és képviselői.

Amazok előbbi fizetésök megtartása mellett ármánykodtak: — ezek az eddiginek két, sőt harmadfél annyira felemeléséért hánykódnak.

Amazok eddigi fizetésök megtagadásában bizalmatlanságot látva, mint becsületes emberhez illik, leköszöntek, de mikor látták, hogy senki se veri értök fejét a falba, helyeikre visszakaesingatva, magok magokat, mint önbecsérletű emberhez nem való, meghívták.

Ezek pedig henczidai módra megkötik magokat, hogy nékiek minden áron nagy fizetés kell.

És azok az élnetetlen képviselők nem hányják ki őket láboknál fogva az első emelet, azon czinke, pinty, csiz, tiglinez sat. szép éjszaki szárnyas tartóból?

Nekik pedig van annyi eszök, hogy zsiros hivatalaiktól önként nem csak meg nem szöknek, hanem készítenek olly nyuzó Jankóféle díjj tarifát, melly mellett e város lakóit kizsebelhessék.

Amazokkal végezzék dolgukat Boeskaí vitézei hősnokái, — s nekünk, ha már az isten annyira megvert bennünket, hogy Hiéna körmeik közé s farkas éhü szájokba martalékul vagyunk vetve, — ezekhez van egy pár szavunk.

Urak sz. k. Pest főváros illető tiszt- és képviselői s urai, szállunk önöknek!

Nem hizelgünk és nem tömjenzünk annyira az önök hiúságának, hogy önök tettét jogoldalról vegyük fel.

Önök, s mind az, ki önök fizetése felemelését, és zsarnok díjj szabályzatát kivált a hon jelen körülményei közt — megadná, és megerősítené, — szüle és szabadság gyilkos.

Mi szülte önököt hivatalnokokká?

Nem az a szellem-e? melly ez évbennemelly főről a koronát lefűtö, s Europa tronjait megintgatta, a népeket pedig élet halál küzdésre ébresztette?

Önök e szellemet megtagadták, megfolytatták, meggyilkolták, legalább magokban. —

E szellem jelszava: olcsó igazgatás, különösen pedig olcsó igazság szolgáltatás.

Ezért nem kell többé a népeknek isten kegyelmei koronás fő, s annak a nép véres verejtékén hizlalt nádaly csordái: hanem kell az egyszerű polgárfő, kellene a kevéssel beérő, de igazságos hivatalnokok.

Átlátták már önök tettük borzasztóságát!

Csak sajnálni tudjuk önöket, hogy az isteni kegyelem olly félig meddig vetette fényét önök szemodujába, miszerint a magyar nép mostani lelkületét, még az ujonczok s altábori székelyek és huszárok áldozat készségükből sem valának képesek felfogni.

Önök méltó társai azon ház tulajdonosnak, kinek bátor léte, vagyona s élete felett, melegben, hidegben, éjjel, nappal, esőben, sárban, vízben viraszt a nemzetör, s midőn annak fagy ellen meg-

védése végett ruházati segedelmezésre kéretik, fukarságból rongyos ujasa helyett ő kér ujat a nemzetörtől, s erről még az ingét is lehuzná.

Ez önök tettének szellemi oldala. . . .

Menjünk át egy kicsit a gyakorlati térerre is.

Minden ügylet pang, minden kereset forrás bedugva, a forgalom felakadva.

Ezenkívül a szellemi s anyagi iparos a nemzetörsegi szolgálattal hetenként négy napját s két éjjét veszti el, s két éjjét kénytelen utánna pihenni.

Miként keresi ez meg családja élelmét, ruházatját, s házbérét? Pedig ha a szegény nem keres, a vagyonos sem gazdagszik. Ha a lakó nem fizet, a háziurnak sincs pénze.

A gyárosok s mesteremberek kötelezettenek a hazának szabott áron jó olcsón dolgozni.

Ezek nem zúgolódnak, mert a haza megmentése, s a hözjó inkább szívökön fekszik, mint önérdekük.

Csak önök azok, kik eddigi rendes fizetésükkel és rendetlen keresetükkel sem elégesznek meg.

Pedig önök eddig is egy két évi 800 pftos fizetés mellett pár év mulva emeletes házakat építettek.

Igen! mert a hajdani helytartó-tanácsi iratok közt meglelhetik önök azon erkölcs rovási egyik jövedelem forrást is, melly rendőri uton azon időben évenként százezer pengő forintnál többet hajtott be.

Ne menjünk tovább a nem régmori tisztujtásoknál.

És önök még se javulnak?

Megmondta azt a debreczeni vádolhatlan tanácsnok a királyi biztosnak, ha csak egy marad is meg a régiekből, az ujakat mind elrontja; s ha mind új lesz, magától rá jó.

S önök még ezt se akarják érteni?

Felemelt fizetésük fedezése ürügye alatt megbirhatlan eljárási díjjakat szabnak.

Értik önök mit tettek?

Ez inséges időkbén végtelenül szaporodnak a panaszok. A szegénynek hallgatni kell, ha panaszoló; mert nem győzi a díjjakat fizetni. A szegényről inge is eladatik, ha panaszlott, mert a díjj két annyira szaporítja a követelést, s ha ezt magában nem fizethette, miből tegyen eleget a kétszerező díjjért?

A díjjakat pedig önök előre beszedik, és így a követelőnek is koppan a szeme.

Meggondolták s tudták-e ezt önök előre?

Ha nem: miek nincs önöknek? Ha igen: akkor meg miek nincs önöknek?

Urak! Sz. k. Pest főváros illető tiszt és képviselői! Urak! hasztalan tartának önök kémeiket a lapok szerkesztői s nyomdái körül, s hasztalan fülelgettetnének uton utfélen az önök ellen felszólalók kipuhatólására.

Önök a jelen korszellemében nyilatkozó örök igazság eliteltjei.

Tudjuk, mi lenne önöknél az illy merészek sorsa: akar ügyfél akar annak ügyvéde lenne, soha se volna önök előtt igazsága. S önök annál több díjjat szednének.

Eddig is megvoltak önöknek embereik, kiknek bármely ügyben mindig vesztienők kellett önöknél.

De akkor is akadtak bátor férfiak. Most pedig az a sajtó szabadság, igen derék portéka... Kiből házza a redőket.

Tessék önöknek csak egy árva józan]okkal támogatni veszedelmes intézkedéseiket, hadd

lássuk a mély bölcsességet, mely e fizetés fel-
emelés és díj sanyargatásból üdvöt és boldogsá-
got áraszt az összes polgárságra.

Ha nem vonják vissza önök fizetés szaporí-
tási és díj szabályzási végzésüket.

Nincs most annak ideje. Várják be önök az
országos intézkedéseket.

Nem látják önök, milly óvatos a képviselőház
a jövő évi adóvetés körül?

Talán csak nem telnék önöknek kedvök a ha-
za vészterhes perceiben Pesten kravalt idézni
elő. —

Ezt most csak figyelmeztetésül említjük, mert
a dolognak visszahatási oldala is van, és ekkor
önök, mint tényezők szerepelhetnének és akkor
ugyan szépen járnának önök a felemelt fizetések-
kel és díjakkal.

A nép most tanulékonyabb mint önök. Mar-
czius óta megtanulta, hogy nem a szavaknak kell
hinni, hanem a tényekből ítélni, s ezek közt is
külömböset tud tenni, és a kit egyszer rajta csip,
röviden végzi vele dolgát.

Az a más tisztujítás még majus előtt is meg-
újulhat.

Igen! és

Ugyvan.

Minek az a monarchia?!

„Quare?“ si in terris dominantur
Sardanapali!
Si diadema tenent asini, sub ima-
gine regnum!

Pallingenius.

Midőn a mult legutolsó pozsonyi országgyü-
lésen hozott, üdvös, s a haza boldogsága felvi-
rágzására, mindnyájunkat kielégítő 1848. évi
törvényeknek kir. szó, és esküvel leendő szente-
sítése ünnepélyén, alkalmam volt a Fejedelem
trónjának zsámolyan megállhatni: megvallom,
egy — soha nem tapasztalt örömrész fogta kö-
rül keblemet, s nem lehetett érzékenyülten nem
sírnom, midőn az áttalános aradozó örömnél
zápor gyöngyeit láttam körülöttem csillámlani. —
A nemzet képviselői kibékülni látszottak, egy há-
rom százados bűn terhelté gátsággal — az aus-
triai zsarnok kormányának. — S mi hiszékeny jó
nemzet, nem sokára tisztán látánk, — misze-
rint — mind azon mézes szavakban burkolt kir.
legkegyelmeseb engedmények, nem egyebek, vesz-
tünkre készült hálónál. — „Qui facile credit, fa-
cile quoque fallitur idem.“ „Irtózatosan csalód-
tunk!“

Én mint tapasztalatlan ifjú, — eléggé dőre
valék, mind ezeknek hitelt adni; lelkemből meg-
lévén győződve, hogy a kir. szó szentsége örök
s változhatatlan, s e czélből jó szívvél, bár vak-
merően bátorkodtam egy lépést tenni, — mely-
ből most is borsódom! pirulva kell megvalla-
nom, hogy a marcziusi napokban elannyira el-
vala lelkem árasztva örömben, miszerint, jót és
nagyszerűt reménylén tenni, — komolyan el-
határozám magamat, — hogy Kossuth Lajos ked-
ves hazánkfiának, és volt pesti képviselőnek —
egy névtelen levelet irjak; — mellyekben őt
tisztalattal arra kérem, és figyelmeztetem, —

hogy ha teendői roppant özönében feledte is,
eddigelé, a — drága, és atyáskodó fejedele-
nek — örök időkre, és késő maradékokra terje-
dő „Nagy“ nevének dicsőítését indítványba
hozni; — azt jelenleg többé, mint a magyar, —
hű, ragaszkodó, és hálás nemzetnek, fejedelme
irányában eként legdúsabban tanusítandó imádá-
sa jelét — ajkairól hangoztatni ne késsék! —
Uraim tanúja voltam az akkori országgyűlés
lelkedésének, tanúja Kossuth Lajos imádatásá-
nak, — s nem fogják önök csodálni, ha e bal lé-
pésre, azon remény vezérlett; miszerint Ferdin-
and nevének — a nagy epithetonnal leendő fel-
spékelésére — nincs más tenni való, s hogy ez
rögtön létesüljön, mint hogy az Kossuth száján
lebbenjen el! kiről meg voltam győződve, hogy
a ház minden tagjaira Dodonai oraculumként, —
mint a villány hatva, jó sikerét nem vesztné el!!
De a nagy férfiú! jól tudá, kikkel van dolga, — s
legfőlebb is mosolyhatott szándékomon; azon di-
vinationalis sejtelmével, mellyel a jövőket előttünk
kítárja, meg sűgá néki, hogy ez 1000 éves al-
kotmányos szabad népet, illy indítvánnyal a vi-
lág minden civilisált continensei előtt compromi-
tálni nem lehet!

Mindaddig tudta a gaz, bécsi camarilla üzni,
ördögi gonosz játékát, míg az örök sötétségnek
hitt vastag homály szét nem oszlott fölöttünk:
de im eljött a megváltás dicső nagy napjának
reggele, mellynek szétlövellő arany sugárinál, az
eddig dugaszban bujtogató szennyes denevérek,
a vért szörpölvő vampyrok, — és a népek hizott
nadályai mezteten állnak varangyékos lelkeikkel
előttünk!!

„Namque et lampyrides! *)
Lucent in nocte volantes,
At redeunte die, amittunt
In lumine lumen;
Et proprium ostendunt
Amota fraude colorem.“

A magyar nép nem V. Ferdinandra, hanem a
reactionarius szellemű, zsarnok camarilla, abso-
lutisticus sententiájú alap elveinek megdöntésére
fogott fegyvert; — melly kormányzási alap el-
veknek, nem a fejedelem személye, — hanem a
kormányt embertelenül — bitorló, néhány bu-
reaucratico olygarahicus bitangok okozói!! —
ezek unszolák a békes magyar, hű nemzetet zú-
dúlásra — e gaz faj született ellensége lévén a
szabadságnak, — nem engedé megoldani lán-
czainkat — de az Isten had ur! maga, élére
állván szent ügyünknek; véget vetünk rab nyü-
günknek. „Mert hogy egy nemzet tökéletesen
szabaddá váljék, szükség annak tiszta fogalmával
barátkozniok, mi ha megtörtént, — azt megked-
velvén, — rögtön azzá kell válniok!!“ —

Vegyük Europa más országának forradalmi,
— ezek nem gyéren, a fejedelmek személyel
ellen való antipathiából keletkeztek, — s a kirá-
lyok vér áldozatokká lönek, — nem így történt
nállunk, mi erőszakosan felzaklattunk — hogy
azt — mit Isten és világ előtt mint kir. szó
szentségével is megerősített sajátunkat, a sza-
badságot és alkotmányunkat védelmezzük. — Azt
mondja reánk a camarilla, hogy erőszakkal csi-
kartuk ki a felségtől, — ez merő impertinnes

*) Sz. János bogár.

rágalom! — hiszen ha jobbnak látta az a nagy
politicájú Meiternich megtagadni, a mit kértünk,
miért nem tanácslá királyának!?

Uram! király! „Quod semel placuit, amplius
displicere nequit“ gyermekes exceptivákba ne
bocsátkozzék a camarilla! — hanem térjen meg!
— s üsse meg mellét mea culpa! A fejedelem,
maga magával contradictióba nem jöhet — ő
maga nyafogta el az országgyűlésen, hogy Ma-
gyarország boldogsága az ő boldogsága!

Hazánkban, hol az ész és az emberi érzés
méltánylata kitzék a haladás zászlóját, a fejede-
lem vadcsordákat küldött reánk pusztítani; —
Uram király te bukatsz! de a constitutio mara-
dand, — ez nem olly bűbajos, szemfényvesztő
koholmány, — mint azt a királyok ohajtanák,
hanem egy — az emberiség fogalmából önkénytára-
dó örök jog — és szent igazság, mellynek létét
nem tagadhatod. — Mielőtt monarchia lett volna,
az alkotmány, a népnek e nagy műve létezett!
— s ha az alkotmányt buktatod, saját sírod ástad
vele, — de lehet, hogy vesztetre indult az
egoisticus camarilla, melly ha felettéd hatyú da-
lát eléneklé, akkor néked alleluja! — mint Leart
földön futóvá teend e csoport, és Tyrolnak nem
lesz bérceze, melly szivednek szavát értse!

Hazámfiak! itt az idő, hogy tisztába jöjjünk!
vagy jó és igazságos a király, — de a törtétek-
ről gazul értesítettik, — vagy ő maga feje a ca-
marillának — s így egyik kutya — másik eb —
ha ez áll? úgy minden tétova nélkül kimondom,
saját szabadságunk s ön állásunk érdekében, hogy
mindaddig nem leend rend, csend, béke, nyuga-
lom, és boldogság e hazában; míg a büszhödt le-
helletű habsburgi ház inficialt tagjainak csak
egyetlen egy ize is fog vonaglani. — Porcius
Catoval tartok, s domum Austriacam delendam
esse censeo!

Ti gyászoló nők! öszült apák! s gyámtalan mag-
zatok!

Szét gázolt agg honunk felett, szünjön siralma-
tok,

E vérben úszó szép haza, fel fog virulni még.

Van bíró a felhők felett, áll a villamos ég.

Zabulich József.

Mákvirágok.

— A radical kör IX. Piusi tiszteletbeli tagjának
kinevezvén, s ő szentsége a magyarok ebbeli
compliment-ját viszonzni kívánván, bolondulásig
szeretett királyukat (nevét nem áruljuk el, mert
már talán maga is elfelejtette) a catholica szent
egyházból excommunicálta. Mondjuk ezt a pápa ő
szentsége csupa regard-e-ből tette, mire ő fel-
sége annyira neki busulta magát, hogy azonnal
kálvinista lett, s keresztapjának Réceit
parancsolta oda 3000 pft. diurnum mellett; az ex-
ministerelnök legkevésbé sem vonakodott a con-
trasignálástól, s a keresztapaságot — ha-
sonló diurnum kijárása mellett — születendő
csecsemőjének is, a n t i c i p a t i v e, oda ajánlotta.

— Tegnap egy borbély műhelybe belépő

